احکام رهن

احکام رهن

۲۳۰۰ رهن آن است که بدهکار مقداری از مال خود را نزد طلبکار بگذارد که اگر طلب او را ندهد طلبش را از آن مال به دست آورد.

۲۳۰۱ در رهن لازم نیست صیغه بخوانند و همین قدر که بدهکار مال خود را به قصد گرو به طلبکار بدهد و طلبکار هم به همین قصد بگیرد رهن صحیح است.

۲۳۰۲ گرو دهنده و کسی که مال را به گرو می گیرد باید مکلف و عاقل باشند و کسی آنها را مجبور نکرده باشد و نیز گرو دهنده در حال بالغ شدن باید سفیه نباشد یعنی مال خود را بیهوده مصرف نکند بلکه اگر به واسطه ورشکستگی یا برای آن که بعداز بالغ شدن سفیه شده حاکم شرع او را از تصرف در اموالشان جلوگیری کرده باشد نمی تواند مال خود را گرو بگذارد.

۲۳۰۳ انسان مالی را می تواند گرو بگذارد که شرعا بتواند در آن تصرف کند و اگر مال کس دیگر را گرو بگذارد در صورتی صحیح است که صاحب مال بگوید به گرو گذاشتن راضی هستم.

۲۳۰٤ چیزی را که گرو می گذارند باید خرید و فروش آن صحیح باشد پس اگر شراب و مانند آن را گرو بگذارند درست نیست.

۲۳۰۵ استفاده چیزی را که گرو می گذارند، مال کسی است که آن را گرو گذاشته.

۲۳۰٦ طلبکار و بدهکار نمی توانند مالی را که گرو گذاشته شده بدون اجازه یکدیگر ملک کسی کنند مثلا ببخشند یا بفروشند ولی اگر یکی از آنان آن را ببخشدیا بفروشد بعد دیگری بگوید : راضی هستم اشکال ندارد.

۲۳۰۷ اگر طلبکار چیزی را که گرو برداشته با اجازه بدهکار بفروشد پول آن هم مثل خود مال گرو می باشد.

۲۳۰۸ اگر موقعی که باید بدهی خود را بدهد طلبکار مطالبه کند و او ندهد طلبکار می تواند در صورتی که وکیل از طرف مالک باشد مالی را که گرو برداشته بفروشد و طلب خود را بردارد و باید بقیه را به بدهکار بدهد و چنانچه وکالت از مالک نداشته باشد اگر به حاکم شرع دسترسی دارد باید برای فروش آن از حاکم شرع اجازه بگیرد.

۲۳۰۹ اگر بدهکار غیر از خانه ای که در آن نشسته و چیزهایی که مانند اثاثیه خانه محل احتیاج او است چیز دیگری نداشته باشد طلبکار نمی تواند طلب خود را از او مطالبه کند ولی اگر مالی را که گرو گذاشته خانه و اثاثیه هم باشد طلبکار می تواند بفروشد و طلب خود را بردارد.